

lige og de tidligere Afstemninger, der fandt Sted for 2 Aar siden heri Thinget, og ligeoverfor den Sagens Udvikling, som senere paa Grundlag heraf har fundet Sted, vilde man nu ikke kunne vente at komme igjennem under Lovforslagets Sum, ikke kunne forudsætte, at Ministeren vilde paatage sig Ansvar for at gennemføre Loven, medmindre han fik de 30,000 Rbd. som det varigere Bidrag. Under disse Forhold enedes vi om, at tage et Forbehold i Betænkningen, som altsaa betyder, at, saafremt det paa Lovens senere Vel skulde vise sig, at den dog ikke kan gjeennemføres, som den nu foreligger, saa vilde vi paany tage denne Side af Sagen under Overveielse. — Endelig skal jeg tillade mig en tredje Bemærkning med Hensyn til et enkelt Ord, der findes i Begyndelsen af Lovforslagets § 3, nemlig Ordet „Retspleie“. Jeg tillader mig at nævne dette, fordi dette Ord har været en Deel under Forhandling i Udvalget. Udvalgets Medlemmer havde nemlig den Mening, at dette Ord: „Retspleie“ ikke var tilstrækkelig omfattende. Vi meente vel ikke, at der i og for sig kunde opfastes nogen alvorlig Tvivl om, hvad der meentes dermed, men da man dog altid skal søge det correcteste Udtryk, saa antog man, at det kunde være tvivlsomt, hvorvidt dette Ord kunde siges at være det meest correcte, og vi tænkte derfor en Tid paa at stille et Endringsforslag om, at dette Ord skulde forandres til „Retsvæsen“, men ved nærmere Overveielse bleve vi enige om, at dette Ord maaffee havde den modsatte Feil, at det var altfor omfattende, og vi enedes derfor om at lade det Udtryk, som engang er indsat i Lovforslaget, blive staaende, idet mindste indtil videre, idet vi dog, saafremt ærede Medlemmer i Thinget skulde have samme Betænkneligheder som vi, eller saafremt Ministeren ikke maatte fastholde, at Ordet „Retspleie“ dog er fuldstændig correct, ville tage dette Ord under nærmere Overveielse mellem 2den og 3die Behandling.

Winther: Jeg har Frygt for, at denne Lov ikke vil gjøre nogen Ende paa den uhyggelige Strid, som saalænge har hersket angaaende Islands Stilling til Danmark, ogsaa

med Hensyn til Styrelsen af dets særlige Anliggender, men jeg troer, at mange af de Indvendinger, der ere fremkomne fra Islændernes Side, heroe paa en Misforstaaelse og paa, at de tillægge deres Althing større Myndighed i Sager vedrørende Rigets almindelige Forhold end den, der er den virkelig fuldt begrundede. Jeg troer ikke, at de almindelig statsretlige Udtalelser, der findes i dette Lovforslag paa nogen Maade gjøre Indgreb i den virkelige og grundlovsmæssige Stilling, som Island har til det øvrige Danmark, og jeg kan altsaa ikke sige Andet, end at det beroeer paa en Misforstaaelse, naar man fra den anden Side troer, at det er urigtigt at udtale slige Sætninger i en Lov som den nærværende. Derfor jeg kunde see, at dette gjorde et Indgreb i de Rettigheder, som Islænderne have hævdet enten ved kongelige Tilsagn eller, før Forfatningen blev fuldt færdig eller ved Grundlovens Underkrift eller ved senere foreliggende Beslutninger, vilde jeg ikke give min Stemme dertil, idet jeg er af den Mening, at den Maade, hvorpaa man nærmest skal knytte Island til Danmark, er den, at man opvækker den Anskuelse hos Islænderne, at de i det Hele taget blive varsomt behandlede fra den danske Regjerings og Repræsentations Side, med en fuld Anerkjendelse af alle de virkelige Rettigheder, som de have. Jeg troer ikke, at noget Magtsprog, der ikke støttede sig til en virkelig anerkjendt Retstilstand, vilde have en saadan Betydning, at det vilde knytte Islænderne nærmere til Danmark; jeg troer, det vilde have den modsatte Betydning, men jeg kan ikke see, at der i denne Lov er nogen almindelig Sætning, som kunde give Islænderne en Grund til berettiget Indsigelse imod den. Hvad dernæst angaaer den Afstillelse, som er gjort imellem særlige og almindelige Anliggender, troer jeg ogsaa, det er fuldt berettiget, at Rigsdagen og Regjeringen tage deres Beslutning derom, forsaavidt der gjøres Krav paa Tilskud af den danske Statskasse. Derfor Islænderne ikke gjorde noget saadant Krav, kunde jeg meget gerne indvømme dem Indflydelse paa Fastsættelsen af, hvad der skal være særligt og hvad der skal være almindeligt; men under de Forhold, som nu ere tilstede,